

คำวินิจฉัยของประธานศาลอุทธรณ์

ที่ ๔๗๑/๒๕๖๑

ศาลอุทธรณ์

วันที่ ๕ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

คดีของศาลแพ่งกรุงเทพใต้

หมายเลขดำที่ พ. ๓๑๐/๒๕๖๑

ระหว่าง { ธนาคารกรุงเทพ จำกัด (มหาชน) โจทก์
บริษัทโอ.เอช.เค. อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด ที่ ๑ กับพวกรวม ๖ คน จำเลย

โจทก์ฟ้องว่า จำเลยที่ ๑ เปิดบัญชีกระแสรายวันและทำสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชี กับโจทก์ ตกลงชำระดอกเบี้ยตามอัตราและวิธีการที่กำหนดไว้ในสัญญาและประกาศโจทก์ เพื่อเป็นประกันการชำระหนี้จำเลยที่ ๑ และที่ ๖ นำทรัพย์สินมาจดทะเบียนจำนองไว้เป็นประกัน จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ทำสัญญาค้ำประกันโดยมีจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ซึ่งเป็นคู่สมรสทำหนังสือให้ความยินยอม ต่อมาจำเลยที่ ๑ เป็นฝ่ายผิดสัญญา โจทก์จึงมีหนังสือยกเลิกวงเงินเบิกเงินเกินบัญชี มีหนังสือบอกกล่าวบังคับจำนองไปยังจำเลยที่ ๑ และที่ ๖ และมีหนังสือทวงถามไปยังจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๕ แล้ว แต่จำเลยทั้งหกเพิกเฉย ขอให้บังคับจำเลยทั้งหกร่วมกันชำระหนี้พร้อมดอกเบี้ยแก่โจทก์ และบังคับจำนอง

จำเลยทั้งหกยื่นคำให้การต่อสู้คดีหลายประการ ขอให้ยกฟ้อง

จำเลยทั้งหกยื่นคำร้องขอให้ประธานศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่าเป็นคดีผู้บริโภคหรือไม่

พิเคราะห์แล้ว ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓

คดีผู้บริโภคหมายความว่า (๑) คดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคหรือผู้มีอำนาจฟ้องคดีแทนผู้บริโภค

ตามมาตรา ๑๙ หรือตามกฎหมายอื่น กับผู้ประกอบธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ ได้ความตามคำฟ้องและคำให้การว่า โจทก์ประกอบการธนาคารพาณิชย์และให้จำเลยที่ ๑ กู้เบิกเงินเกินบัญชีโดยเรียกดอกเบี้ยเป็นค่าตอบแทนตามทางการค้าปกติของตน โจทก์จึงอยู่ในฐานะผู้ให้บริการและเป็นผู้ประกอบธุรกิจตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๓ ส่วนจำเลยที่ ๑ แม้เป็นผู้รับบริการ แต่ในคำให้การของจำเลยที่ ๑ ระบุว่า เนื่องจากเกิดเหตุการณ์ความไม่สงบทางการเมือง ส่งผลให้เศรษฐกิจของประเทศขาดเสถียรภาพ ประกอบกับราคาเหล็กและสแตนเลสปัจจุบันมีราคาต่ำอันเนื่องมาจากเศรษฐกิจโลก ทำให้กิจการของจำเลยที่ ๑ ได้รับความเสียหายอย่างหนัก จึงไม่สามารถผ่อนชำระหนี้แก่โจทก์ได้ พฤติการณ์ในชั้นนี้จึงเชื่อว่าจำเลยที่ ๑ นำเงินตามสัญญากู้เบิกเงินเกินบัญชีที่ได้รับจากโจทก์ไปใช้ในกิจการของจำเลยที่ ๑ อันเป็นการแสวงประโยชน์โดยตรงทางธุรกิจอีกต่อหนึ่ง จำเลยที่ ๑ จึงไม่อยู่ในฐานะผู้บริโภค แต่อยู่ในฐานะเป็นผู้ประกอบธุรกิจเช่นเดียวกันกับโจทก์ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว เมื่อโจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยที่ ๑ ชำระหนี้และบังคับจำนอง โดยให้จำเลยที่ ๒ และที่ ๓ ร่วมรับผิดชอบในฐานะผู้ค้ำประกัน จำเลยที่ ๔ และที่ ๕ ร่วมรับผิดชอบในฐานะคู่สมรส ผู้ให้ความยินยอม และจำเลยที่ ๖ ร่วมรับผิดชอบในฐานะผู้จำนอง จึงมีข้อคดีแพ่งระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจซึ่งพิพาทกันเกี่ยวกับสิทธิหรือหน้าที่ตามกฎหมายอันเนื่องมาจากการบริโภคสินค้าหรือบริการตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ (๑) ทั้งไม่เข้าเกณฑ์เป็นคดีผู้บริโภคตามมาตรา ๓ (๒) ถึง ๓ (๔)

วินิจฉัยว่าไม่เป็นคดีผู้บริโภค

